

Sagan om Gullan

Gunhild Johansson hette en gumma, som inte var så förfärligt gammal, men ändå så till åren kommen, att hon inte längre kunde klara sitt dagliga, utan måste in på hem.

Åh, så skönt det var, tyckte Gunhild, att äntligen slippa oroa sig för att inte få tillräckligt snabb hjälp om man till exempel ramlade omkull eller skvätte i byxan! Åh, så härligt att få lagad mat i stället för de uppvärmda plastformarna som hemtjänsten brukade komma med. Och finast av allt – här fanns det en massa andra gubbar och gummor att växla några ord eller sitta tyst med om man så ville. Hemma hade det varit bra ensamt.

Ja, Gunhild trivdes med hemmet och det med henne. För hon var en glad och positiv människa som spred glädje omkring sig. Det stod inte länge på förrän hon hette Gullan i allas munnar.

Men något fattades henne ändå. Även om hemtjänsten hade haft sina brister, hade det då och då hänt att någon ur den ständigt skiftande personalen kunnat ta sig tid för en liten promenad med Gunhild. Och där hon bodde förut var det närmare till släktingar som kunde hinna med en vända. Alltid fanns det någon att gå ut med då och då, åtminstone en gång i veckan.

Men aldrig nånsin på hemmet.

Och promenader, att någon gång få komma ut i friska luften var lika viktigt för Gunhild som någonsin att äta eller sova. Redan efter ett par veckor började hon känna sig instängd, och varje ny månad som gick utan minsta spatsertur blev mer och mer kvävande för henne.

Till slut kände hon att hon inte kunde andas, och en vacker sommareftermiddag föll hon in i en slags sömn, som kanske skulle bli hennes sista.

Men så väcktes hon av ett knackande på fönsterrutan, och vad stod där på blecket om inte den lilla talgoxen hon hade lagt mat till från första dagen på hemmet! Och märkligt nog kunde han inte bara knacka, utan också tala, om än bara tre ord:

- Tack för maten! pep han och skickade ett silvrigt kvitter genom den stängda rutan.

Och se – i samma ögonblick förvandlades Gunhild till den allra sötaste lilla tax!

Därefter var det ingen hejd på märkligheterna på hemmet. Ingen märkte att Gunhild var borta, utan tyckte det var självklart att de i stället hade fått en liten glad och positiv hund som spred glädje omkring sig. Gullan hette hon naturligtvis, och minst lika mycket omsorg och mat fick hon som nånsin Gunhild hade fått.

Och så fick hon gå ut! Tre gånger om dagen, på långa härliga promenader!

Och Gunhild då? Ja, hon försvann för gott. Den där sömnen blev nog hennes sista, trots allt.

